

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Ετος ΛΔ" - Ἀριθ. Φύλλου 773
 Τιμή Φύλλου Δρχ. 10. — Γραφεία Κόνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280
 ΙΟΥΝΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος, πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων, ὁμιλεῖ πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαόν.

ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

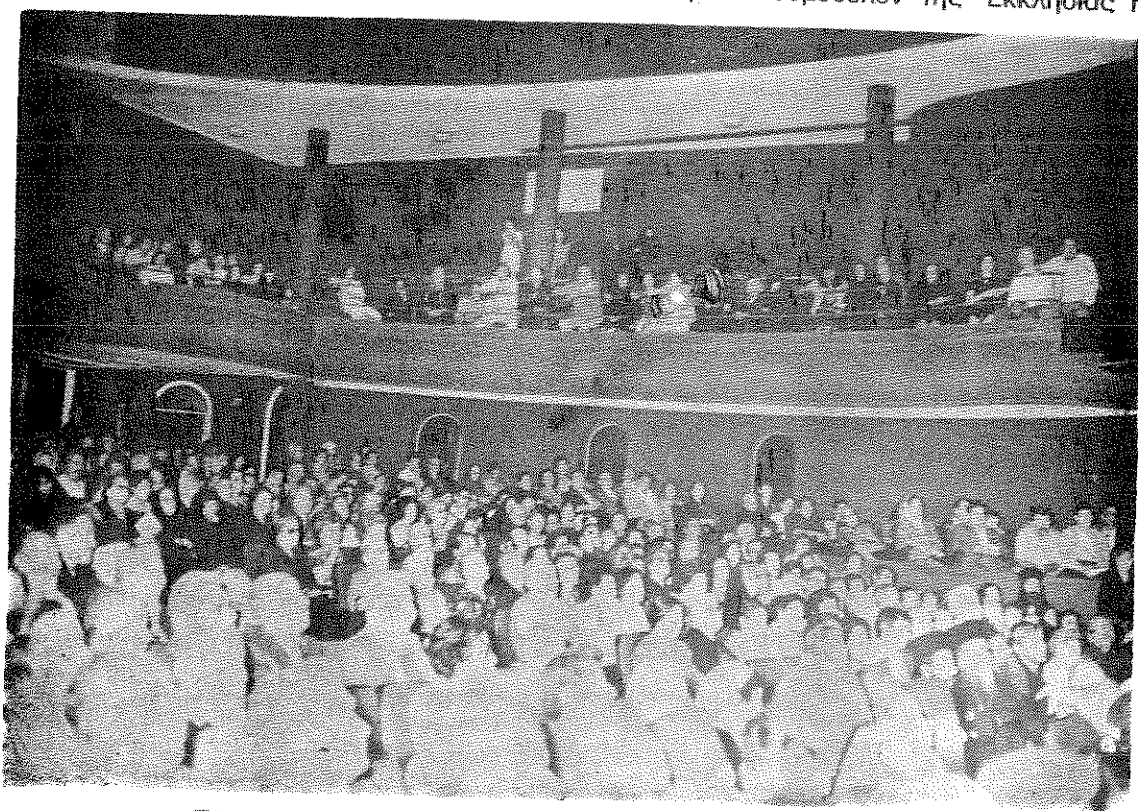
Μεγαλειώδης εἰς ὄγκον καὶ εἰς ἱερόν ἐνθουσιασμόν, ἄνευ προηγουμένου, ἡ συγκληθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν συγκέντρωσις τῶν πιστῶν, εἰς τὸ θέατρον «ΑΚΡΟΠΟΛ» τὴν 8ην Ἰουνίου διὰ τὸν «διάλογον»

Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπρόκειτο, κατ' ἀκριβῆ παραστατικὴν εἰκόνα, περὶ «ἀνθρωποθαλάσσης» πιστῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ ὁποία κατέκλυσε ἀσφυκτικῶς τὴν πλατεῖαν, τὸ ὑπερώον, τοὺς ἐξώστας, τοὺς διαδρόμους καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ εὐρυχωροτάτου θεάτρου «ΑΚΡΟΠΟΛ». Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μετ' ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἔδωσαν τὸ «παρὼν» εἰς τὸ προσκλητήριον σάλπισμα ποῦ ἐσήμανεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς κ. Αὐξεντίου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ «διαλόγου».

Προηγῆθη προσευχὴ καὶ ἐψάλησαν ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι καὶ αἶνοι ὑπ' ἐμπείρων καὶ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

Ν. Κουκουλάκη. Εἶτα, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο τοποθετημένος «μικρὸς Ἑσταυρωμένος», ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος, πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων—μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅστις ἐξεφώνησεν μεστὸν προεισαγωγικὸν λόγον, ἐπισημάνας τὰς κακοδοξίας καὶ πλάνας τοῦ Παπισμοῦ, τὰς ὁποίας, ἀνῆρσεν εὐστόχως καὶ ἐκηρύχθη ἐναντίον τοῦ «διαλόγου», ὡς ἀπαραδέκτου καὶ λῆαν ἐπιζημίῳ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὑπὸ τὰ Ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Ὁλόκληρος ὁ θαυμάσιος λόγος του δημοσιεύεται κατωτέρω.

Ἦκολούθησαν καὶ ἄλλαι ψαλμωδίαὶ καὶ ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν δεύτερον καὶ κύριον ὁμιλητὴν, νομικὸν σύμβουλον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,

Πλήθῃ λαοῦ προσήλθον εἰς τὴν συγκέντρωσιν.

ἐγκρίτον δικηγόρον κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον. Ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, θεολογῶν καὶ γνωστὸς ἀπὸ μνήμης εὐφραδὴς καὶ ἐνθουσιώδης ρήτωρ, συνήρπασεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον, εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐπανελημμένως διεκόπη ὑπ' αὐτοῦ μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ μὲ ἐπευφημίας ὑπὲρ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξιας.

Ἦδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν σημειώσεις ἐπὶ τῶν ἐπικαίρων σημείων τοῦ χειμαρῶδους λόγου του. ἤρchiσε ταῦτον μὲ τὴν εὐχάριστον παρατήρησιν: «Ἡ ὁμόθυμος καὶ ἄθροια παρουσία σας δικαιώνει τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγει ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία μας ἐπὶ 5ετίαν ὅλην σθεναρῶς διὰ τὴν ἀνόθετον καὶ γνησίαν Ὁρθοδόξian καὶ τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιόν της».

Καὶ ἐσυνέχισε: «Ἀδελφοί», χάσμα μέγα ἐσπῆρικται, «μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀγεφύρωτον. Διότι αἱ κακοδοξίαι καὶ αἱ καινοτομίαι ταύτης εἶναι πολλαὶ καὶ θεμελιώδεις, δογματικαί, ἀποτελοῦσαι αὐθαίρετον παρερμηνείαν, ἔτι δὲ καὶ διαστροφὴν τῆς Διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως, τῆς ἀποτεθησαυρισμένης εἰς τὰς πανσέπτους ἀποφάσεις καὶ τοὺς θεοῦ Κανόνas τῶν 7 Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων καὶ εἰς τὰ Θεόπνευστα Πατερικὰ Βιβλία. Πλάναι περὶ τὴν Ὁρθὴν Πίστιν, ἀσυγχώρηται καὶ ἀπαρόδεκτοι».

Δὲν ἐνδιέτριψεν ἐπ' αὐτῶν, παρὰ τὴν πρόθεσίν του, διότι εἶχεν ὁμιλήσει ἤδη περὶ αὐτῶν ὁ

Μακαριώτατος, ὡς προσελέχθη καὶ «δὲν ἔκρινεν ὀρθόν, ὡς εἶπε, ν' ἀναμείψῃ τὰ τόσον ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου σχετικῶς ἀναπτυχθέντα». Ἀνεφέρθη, ὅμως, εἰς τὴν «πλέον ἐξωφρενικὴν», — ὡς τὴν ἐχαρακτήρισε, — περὶ τοῦ «ἀλαθήτου» Παπικῆν κακοδοξian καὶ εἰς τὴν διαβόητον ψευδοσύνοδον τοῦ Βατικανοῦ, τὴν διαισῶς διαλυθεῖσαν, λόγῳ τῶν ἀνακυμσσῶν κατ' αὐτὴν διαφωνιῶν, ἡ ὁποία ἀνεκέρυξε πρᾶξικοπηματικῶς τὸν Ρωμαῖον Ποντίφηκα, «ἀλάθητον» καὶ δῆ: «ὅτι οὗτος λαλῶν ἐκ τῆς καθέδρας ἀπὸ λαοῦ τοῦ αὐτοῦ ἀλαθήτου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς Λυτρωτὴς ἡδύοκσε νὰ καθοπίσῃ τὴν ἐαυτοῦ Ἐκκλησίαν...»

Καὶ ὅταν μερικοὶ ἐπίσκοποι παρετήρησαν εἰς τὸν Πάππαν τὸν Β' ὅτι δὲν ὑπάρχει τοσοῦτον δόγμα εἰς τὴν Ἱερὰν παράδοσιν, οὗτος ἀπήντησε μετὰ περισσῆς ἐγωπαθείας: «Ἡ παράδοσις εἶμαι ἐγώ». Καὶ πλήρης ἀγανακτήσεως ὁ ρήτωρ παρετήρησεν: «Ἀκούσατε, ὀδελφοί, μέχρι ποίου σημείου ἐγωπαθείας, ἀλαζονίας, καὶ ἐξωφρενισμοῦ ἔχει φθάσει ὁ Παπισμός, ὥστε νὰ θεωρῇ τὸν ἀρχηγόν του ἀλήθητον, ὅπως εἶναι ὁ Χριστός».

Εἶτα, ὁ ρήτωρ ἐπεσήμανεν ὅτι οἱ Παπικοὶ μὲ τὰς κακοδοξίας των καὶ τὰς καινοτομίας των κατέστησαν ἀπὸ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί. Καὶ ἐτόνισεν ὅτι «οἱ αἰρετικοὶ εἶναι μεγάλοι ἁματωλοί. Διότι εἶναι ὑπονομευτα ἰκαὶ προδόται τῆς Ὁρθῆς Πίστεως». Καὶ ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν, λόγους τοῦ Ἁγίου Μ. Βασιλείου, καὶ τοῦ

Κληρὸς καὶ λαὸς παρακολουθοῦν τοὺς ὁμιλητάς.

Ἀποστόλου Παύλου, καὶ τὸν 1ον Κανόνα τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὸν αἰρετικὸν ἀνάθεμα. Καὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγορεύει τὴν συμπροσευχὴν καὶ τὴν συλλειτουργίαν Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν εἴσοδον τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τοὺς Εὐκτηρίους Οἴκους καὶ εἰς τὰ Κοιμητήρια τῶν Αἰρετικῶν καὶ πᾶσαν μετ' αὐτῶν ἐκκλ. ἐπικοινωνίαν.

Ἀκολουθῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν «διάλογον», τὸν ὁποῖον, — ὡς εἶπεν, — ὑποκριτικῶς ἐχαρακτήρισαν οἱ Παπικοί, ὡς «θεολογικὸν διάλογον» καὶ «διάλογον ἀγάπης», πρὸς παγίδευσιν καὶ παραλάνησιν τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ ἐκηρύχθη ἐναντίον τοῦ διαλόγου, ὡς ἄνευ ἀντικειμένου καὶ ἀπαραδέκτου, διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας, πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, ἐδήλωσε μετὰ κατηγορηματικότητος, ὅτι «οὐδεμίαν δέχεται συζήτησιν ἢ παρέκκλισιν ἢ συμβιβασμὸν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν δογματικῶν καὶ πρὸ παντὸς ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ «πρωτείου» καὶ «ἀλαθιῆτος».

Καὶ ἐτόνισεν ὅτι ὁ διάλογος ἔχει ἀντικείμενον μόνον διὰ τὸν πανοῦργον Παπισμὸν, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει, ὄχι τὴν ἔνωσιν, ἀλλὰ τὴν ὑποταγὴν εἰς αὐτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς περὶ «πρωτείου» κακοδοξίας του. Ἀλλὰ, ἐάν δὲν ἐπιτυχάνει οὗτος τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τοῦ διαλόγου ἐπέτυχεν τὸν ἐμ-

παγμὸν τὸν ὑποβιβασμὸν καὶ τὴν ταπείνωσιν ταύτης, διὰ τῆς γενομένης, εἰς Πάτριον, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τούτου, συμπροσευχῆς καὶ συλλειτουργίας τῶν ἐκπροσώπων ἱεραρχῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μετὰ τῶν ἐκπροσώπων καρδιναλίων τοῦ Πάπια, ἧς ἀπαγορεύεται, ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὡς προελέχθη, διότι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αἰρετικοί, εἶναι ἀναθεματισμένοι.

«Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, — ὡς εἶπεν χαρακτηριστικῶς — θέλομεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγέρωχον, ὑπερήφανον, καὶ ἀκατάδεκτον ἐναντι τῶν δολίων καὶ ἀλαζονικῶν ὑπονομευτῶν τῆς καὶ οὐδεμίαν, δεχόμεθα μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν. Θὰ δεχθῶμεν μόνον, ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι μετανοήσουν εἰλικρινῶς, ἀποκηρύξουν ἀπάσας τὰς ἀπαραδέκτους κακοδοξίας καὶ καινοτομίας τῶν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως καὶ ἐπιστρέψουν ὡς «πρόβατα ἀπολωλότα» εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ Ποίμνην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξ ἐωσφορικῆς ἀλαζονίας καὶ φιλοπρωτείας, ἀπεμακρύνθησαν».

Συνεχάρη τὴν συγκαλέσασαν τὴν συγκέντρωσιν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διότι, — ὡς εἶπε — «διακρατοῦσα πιστῶς πάντα ὅσα παρέλαθε ἀπὸ τὸν Θεῖον Δομήτορα, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας καὶ ἀγωνιζομένη διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐν παντὶ τήρησιν αὐτῶν, ἀντετάχθη σφόδρα κατὰ τοῦ διαλόγου καὶ συνεκάλεσε τὴν ἱεράν ταύτην συγκέντρωσιν διαμαρτυρίας καὶ ἀποκηρύξεως τούτου, ὡς λίαν ἐπιζημίου διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους».

«Πολλοὶ — εἶπε — μᾶς θεωροῦν ὀδιδάλακτους καὶ φανατικούς. Ὁχι. Δὲν εἴμεθα. Ἀπλῶς εἴμεθα συνεχιστὰ καὶ θεματοφύλακες τῆς ἀρχαίας, τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» καὶ θαυμάσια καὶ μιμηταὶ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τοῦ Μ. Φωτίου, τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶν ἄλλων Ἀγίων γενναίων προμάχων τῆς ἀνοθεύτου καὶ γνησίας Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν εὐσημον αὐτὴν ὥραν, μᾶς παρακολουθοῦν ἄνωθεν καὶ μᾶς εὐλογοῦν, ἀγαλλόμενοι καὶ εὐφραινόμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλειώδει ταύτῃ, διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, συγκεντρώσει μᾶς. Δὲν εἴμεθα, οὔτε ὀδιδάλακται, οὔτε φανατικοί. Ἀπλῶς, κρατῶμεν τὰς παραδόσεις, ἀκαινοτομήτους, δηλ. ἀμεταβλήτους καὶ ἀναλλοιώτους, ἅνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, ὅπως ἡ 7ῃ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπιτάσσει: «ἀπάσας, τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφως καὶ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτους φυλάττειν, ἐν ἐπιτιμῷ ἀναθέματος». Καὶ ὅπως ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος βροντοφωνεῖ: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς διὰ λόγου ἢ ἐπιστολῆς ἐδιδάχθητε» καὶ «ἐμένετε, ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστήθητε». Αὐτὰ πράττετε. Αὐτὰ τηροῦτε. Ἐάν αὐτὰ ἀποτε-

Ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸ Βῆμα

λοῦν ἀδιαλλαξίαν καὶ ἰφανατισμόν, δεχόμεθα ὅτι εἴμεθα ἀδιάλλακτοι καὶ φανατικοί, διότι αὐτὰ δὲν εἶναι κατηγορίαι, εἶναι τιμὴ μας καὶ ἔπαινό μας».

Καί, τέλος, ἀφοῦ ἀνεφέρθη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐχθρούς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκάλεσεν τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, διὰ μιᾶς ὄντως ἐμπνευσμένης καὶ πλήρους ἀγωνιστικοῦ παλμοῦ προσλαλιᾶς, εἰς ἐπαγρύπνησιν, εἰπὼν: «Ἄνω σχώμεν τὰς καρδίας. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μας καλεῖ εἰς συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν. Μᾶς καλεῖ καὶ ἡ φωνὴ τῆς φιλότης Πατρίδος, τῆς αἰωνίου ἡρωτάκου καὶ σοφοτόκου Ἑλλάδος μας. Διότι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος καὶ ἀδαπάνητος θησαυρός τῆς καὶ ἡ ἀκήρατος δόξα τῆς».

«Ἐμπρός, λοιπόν, ὅπαντες ὀρθοί καὶ ἀταλάντευτοι ἐπὶ τῶν ὁδωμαντίνων ἐπάλλεων τῆς παμφιλότητος Ὁρθοδοξίας, φρυκτωροί, φρουροί καὶ φύλακες αὐτῆς ἀνύστακτοι, μὲ πρωτοπόρον τὴν Ἁγίαν, Κανονικὴν καὶ ἁγίαν Σύνοδον τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας μας, προεδρευομένην ἐπαείως ἀπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ταύτης κ. Αὐξεντίου καὶ συμπαραστούμενην ὑπὸ τοῦ ἡρωικοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας».

«Ἐμπρός, ὅπαντες, πολεμισταὶ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, εἰς τὰ χαρακώματα, ἐνθουσιώδεις, ἀκατάβλητοι, ἀνυποχώρητοι καὶ ἀσυμβίβαστοι, ἀποτελοῦντες τὸ ἀπόρρητον τεῖχος, καὶ τὴν χαλυβδίνην ἀσπίδα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ παντός ὑπονομευτοῦ καὶ πολεμίου τῆς, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ εἰς δόξαν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ».

«Ἐμπρός, ὅπαντες, μὲ τὸ ἱερὸν καὶ τιμημένον

Λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ψηλά, κυματίζον ὑπερηφάνως καὶ ἀναγράφον: ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ».

Παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζωηραὶ ἐπευφημίαι ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς ἐκάλυψαν τὸ πέρας τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος διήρκεσε περὶ τὴν ὥραν, ἐχαρακτηρίσθη δὲ ἀπὸ τινὰ ἱεράρχην προσφυῶς ὡς «ἐμπρηστικός» καὶ ἀπὸ ἄλλον ὡς «θυελλώδης».

Ἀκολουθῶς, ἀνέγνωσεν ὁ ὁμιλητὴς τὸ γενόμενον ψήφισμα, ἀναφωνήσας ἐν τέλει: «Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία, Ζήτω τὸ Ἔθνος», ὅποτε προσεκλήθη νέα θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ἐκλείσεν ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιβεβλημένη αὐτῇ ἐκδήλωσις μὲ τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον, εἰς ἀτμόσφαιραν θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ πατριωτικῆς ἀνατάσεως.

Παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, Εὐρίπου κ. Παΐσιος, Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ. Θεόφιλος, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνούσων κ. Στέφανος, Μαραθῶνος καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, Ταλαντίου καὶ Βοιωτίας κ. Γεράσιμος καὶ Αἰγίνης κ. Παΐσιος. Ἀπὸ τὸ Ἱερατεῖον Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Προαστείων, πολλοὶ ἱερεῖς ἐλθόντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, πολλοὶ μοναχοὶ καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν γυναικείων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἰουδαίων καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τὴν ἐκδήλωσιν ἐτίμησαν οἱ ἀξιότιμοι βουλευτῆς τῆς Β' Περιφέρειας Ἀθηνῶν, δικηγόρος, κ.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Συγκέντρωσιν.

Α. Κρίκος, και ο οικονομικός σύμβουλος της Έκκλησίας κ. Θ. Μαριόλης.

Συγχαίρομεν, ολοθέρμως την Ίερὰν Σύνοδον της Έκκλησίας ἡμῶν, διὰ τὴν εὐλαβὴ ἐμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως τῆς συγκεντρώσεως, ἡ ὁποία, παρὰ τὸ ὀλιγόημερον τῆς διοργανώσεώς της, ἐσημείωσεν ὄντως λαμπροτάτην ἐπιτυχίαν, ἄνευ προηγουμένου, εἰς τὰ παλαιομερολογιτικὰ χρονικά, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὄγκου καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν, κυρίως, διάπυρα συγχαρητήρια, πᾶς ἔπαινος καὶ πᾶσα τιμὴ, ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, ὡς ἀποφασιστικούς συντελεστάς τῆς μεγαλειώδους συγκεντρώσεως.

Ἰδιαιτέρως, τέλος, συγχαίρομεν, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, τοὺς ἐκλεκτοὺς ὁμιλητάς, τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Έκκλησίας Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ τὸν

νομικὸν σύμβουλον ταύτης κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, διότι διὰ τῶν ὠραίων ὁμιλιῶν των ἐδίδαξαν, διεφώτισαν καὶ ἐνεφάνισαν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἐπεισαν ὅτι ὁ «διάλογος» δὲν ἐπρεπε νὰ γίνῃ.

Συνήρπασαν καὶ ἐδόνησαν τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ τὸ κράτος ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ πάθους, προέβησαν εἰς παντοίας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τοῦ Παπισμοῦ.

Κατωτέρω δημοσιεύεται τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος, τὸ ὁποῖον ἀπεστάλη ἤδη εἰς τοὺς Ἐξοχωτάτους: Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλὴν, Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Ράλλη, Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Δ. Παπασπύρου, Ὑπουργὸν Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Α. Ταλιαδοῦρον, εἰς τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ εἰς τὸν Τύπον.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΔΙΑΛΟΓΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Τίμιον Πρεσβυτέριον καὶ Σεβάσμιαι Χορεῖαι

τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν.

Ἐκλεκτέ καὶ Πιστέ Λαέ τοῦ Κυρίου,

Κατὰ τὴν σημερινὴν συγκέντρωσιν τὴν τόσον ἐπιτυχὴ καὶ ἐνθουσιώδη, δυνάμεθα ὡς Ἐκκλησία Ὁρθόδοξος καὶ ὡς Ἡγεσία Ὑπεύθυνος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος νὰ τονίσωμεν ἐν προομίῳ τοῦ Λόγου ἡμῶν, ὅτι ἐδικαιώθησαν οἱ ἡμέτεροι ἔμμονοι καὶ θαρραλέοι Ἱεροὶ Ἀγῶνες, πλεόν τοῦ ἡμίσεως αἰῶνος, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐδέχθημεν τόσας κτὶ τόσας πικρίας, διωγμούς καὶ προπηλακισμούς χάριν τῆς ἀμιγούς καὶ ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας.

Ὅτε δηλονότι, κατὰ τὴν, ἀπαισίαν μνήμη, ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἥτις ἐγένετο ἐν πᾶσιν ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ, τότε, διεκήρυξαν οἱ Ταγοὶ ἡμῶν μετὰ τόλμης καὶ θάρρους, ὅτι αὕτη θὰ ἐγένετο ἀπαρχὴ πολλῶν κακῶν καὶ ἡτταυμάτων εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης, ὁ ἐπίβουλος Πάππας θὰ ἐφθανε συντόμως πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Χριστοφόρου Πατρίδος ἡμῶν.

Καὶ ἰδοὺ, ὁ ἐν Πάτρῳ ἀρξάμενος πρὸ ἡμερῶν διάλογος μεταξύ Ὁρθοδόξου Θεολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ τῆς Παπικῆς ἀντιπροσωπείας, εὐλόγως ἀποδεικνύουν, ὅτι πάντα ὅσα ἐπροφητεύθησαν παρὰ τῶν ἀλήστου μνήμης, προκατόχων ἡμῶν καὶ λοιπῶν ὁσίδμων πλεόν ἤγη-

τόρων τοῦ ἡμετέρου Ἀγῶνος, ἀποβαίνουν ἀληθῆ καὶ ὁ Πάππας διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του εὐρίσκεται ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΣ, ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ, ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΣ, τῶν θέσεων τῆς αἵρέσεως αὐτοῦ καὶ κατάφορτος τῶν ἀνομιμάτων τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ἱερὰν Νῆσον τοῦ Ὑψιπετοῦς Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, διὰ νὰ συζητήσῃ ΕΠΙ ΙΣΟΙΣ ΟΡΟΙΣ, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Καὶ ἡ ἀρξαμένη Θεολογικὴ συζήτησις συνεχίζεται εἰς Ρόδον καὶ ἡ Παπικὴ Νηπιατοῦρα (Πρεσβεία) θὰ εὖρη τρόπους καὶ θὰ μηχανευθῇ ὅ,τι εἶναι δυνατόν διὰ νὰ πείσῃ τοὺς πάντας ὅτι ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΝΗΡΑΙ, ΑΛΛΑΣ ΑΓΑΘΑΙ (!!!) ΑΙ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ...

Καὶ ὅμως! Μία εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ἡ ἀείποτε πονηρὰ ἀλώπηξ τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ἐποφθαλμιούσα, ἀπὸ αἰῶνων πολλῶν τὴν καθυπτάξιν ἀμύπαντος τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικοῦ κόσμου, ἐμηχανεύθη πολλάκις πλείστα ὅσα τεχνάσματα καὶ δολιότηας ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀθεμιτοῦργίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοτίων αὐτῆς σκοπῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ ποθητὸν αὐτῇ σημείον νὰ ἐλθῇ πάνοπλος διὰ τὸν ὑποτιθέμενον Θεολογικὸν διάλογον καὶ ἐκπύρηναι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἐν Ἑλλάδι, δυστυχῶς, οἱ ἐπιπολαίως κρίνοντες τὰ πράγματα καὶ τονίζοντες στεντορεῖα τῇ φωνῇ: «Εἰς τὸ τέλος, ὁ διηρημένος Χριστιανικὸς

κόσμος θά ένωθῇ. Καιρός ἦτο, νά καταλάβουν οἱ ἐκατέρωθεν ταγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτι, ὁ Χριστός, κηρύττει τὴν ἀγάπην καὶ ἐπιθυμεῖ, «ἵνα πάντες ᾧσιν ἐν», ὅπως τὸ ἐζήτησε εἰς τὴν ἀγωνιώδη ἐκείνην ἀρχιερατικὴν προσευχήν του». (Ἰωάν. 17, 11-21).

Πέος συνειδητός πιστός δὲν ποθεῖ διακαῶς τὴν ένωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ μάλιστα τακτικῶς ἐκκλησιαζόμενος ἀκούει τὸν Λειτουργὸν ν' αὐχεται «ὕπὲρ τῆς τῶν πάντων ένώσεως», δέχεται θερμὴ, θερμότητὴ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Καὶ προσθέτομεν ἐπὶ περισσώτερον, ὅτι ἡ πολυπόθητος ένωσις δὲν εἶναι αἶτημα μόνον τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ κυρίως Αἴτημα τῆς ΚΡΙΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Ὡ! εἶναι ὄντως πολυπόθητος ἡ ένωσις τῶν Ἐκκλησιῶν; Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν τίνες οἱ μεθοδεύοντες τοὺς διαφόρους κατὰ καιροὺς διαλόγους καὶ συναντήσεις;

Μήπως οἱ μεθοδεύοντες ταῦτα πάντα, εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες παρασκηνιακῶς σκοπεύουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν κοσμικῶν στόχων καὶ εἰς προσωπικὴν σκοπιμότητα; Μήπως οἱ ἐλθόντες ἐκπρῶσωποι τῆς Παπικῆς Κουρείας, ὡς σύνοδροι Θεολόγοι προέρχονται ἐκ τοῦ βαρέως πυροβολικοῦ τῆς Θεολογικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς μορφώσεως καὶ διὰ τῶν σοφιστικῶν αὐτῶν ἐλιγμῶν κατορθώσουν τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρήσιων καὶ τῶν ἀνέ-

ψεων αὐτῶν; Ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου ἐκπρῶσπῆσεως ἐπελέγησαν οἱ ἐνδεδειγμένοι καὶ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΙ ὥστε διὰ τῆς θερμῆς πρὸ πάντων Πίστεως αὐτῶν καὶ ἰτῆς λιπαρᾶς Θεολογικῆς αὐτῶν μορφώσεως κρατήσουν θαρραλέως καὶ ὑπερηφάνως καὶ ἀκλονήτως τὰς θέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἡ μήπως εἶναι ἀχρωμον καὶ ἀνέκφραστον, τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῶν; Θά δυνηθοῦν οὗτοι, νά διακρίνουν Εἰλικρινεῖαν εἰς τὰς προθέσεις τῶν Δυτικῶν καὶ τὴν πρόθεσιν νά συζητήσουν ὡς ἄδολοι καὶ καθαροὶ τὴν σκέψιν, διότι ἡ μέχρι τοῦδε πορεία καὶ στάσις τοῦ Παπισμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἦτον ΜΟΝΟΝ ΔΟΛΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΣ!!!

Καὶ ἐρωτῶμεν ἐπὶ περισσώτερον, οἱ ἀπεισταλμένοι τοῦ Πάππα, ποῖα ἐκόμισαν ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑΓΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ;

Εἰς τὸ ἐρώτημα ἡμῶν τοῦτο ὀρθοῦται σκοτεινὸν ὁλόκληρον τὸ παρελθὸν καὶ ἡ ἀδέκαστος καὶ ἀλάνθαστος Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πάππας «ποιήσας ἐαυτὸν κοσμικὸν αὐτοκράτορα», ἐβάδισε πάντοτε μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκπορθήσεως ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου μὲ σκοτεινὸν καὶ πρῶτον συνεργὸν αὐτοῦ τὴν προκλητικὴν, ἐξοργιστικὴν καὶ ἀπαράδεκτον Οὐνίαν, ἥτις ὅπου καὶ ἂν ἀναπτυχθῇ κατατρώγει ὡς ἄλλος νεοσσός ὄφεως τὰ σπλάγχνα τοῦ τόπου ποῦ τὸν ἐκτρέφει...

Ὁ Παπισμὸς εἶναι γνωστός, γνωστότατος διὰ τὸς μεθόδους καὶ τὴν παραγωγήν ἐκτενέστερα

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη συγκέντρωσιν διαμαρτυρίας.

ται πρὸς ἐπιβολὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς! Πλήρης ἀλλοίωσης καὶ ἀλλοτρίωσης τῆς Οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ πολλῶν καὶ ἐξωφρενικῶν καινοτομιῶν, καὶ πλήρης μεταβολὴ τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ εἰς ΡΩΜΑΙΟΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΣΜΟΝ. Ἰδοὺ ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ, ἐν συνόψει τὸ σκοτεινὸν ἔργον τοῦ Παπισμοῦ, ὅστις σήμερον ἔρχεται χωρὶς συστολὴν καὶ αἰδῶ νὰ ζητήσῃ ἔνωσιν ἀπὸ τὴν Μητέρα Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ φέρῃ καὶ τὰ ἀνάλογα πιστοποιητικά τῆς μεταλλαγῆς καὶ μεταστροφῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἀρχαιοπαράδοτον Πνεῦμα καὶ Γράμμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ λεγόμενος κανονικὸς διάδοχος τοῦ ἀχίτωνος καὶ Ἀκτῆμονος Ἰησοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἰδρύει ἐν κακέκτυπον Κοσμικόν Κράτος καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ὑποδούλωσιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, εἴτε μὲ σκελικούς Ἐσπερινούς, εἴτε μὲ κωδικοποίησιν τῶν Δογμάτων περὶ «Πρωτείου», περὶ «Ἀλαθιτοῦ» καὶ τόσων ἐξωφρενικῶν διατάξεων, αἵτινες μάλιστα ἐπηυξήθησαν κατὰ τὴν Β' Βατικάνειον Σύνοδον τῆς Ρώμης.

Καὶ λέγουσιν τινές τὰ ἀνωτέρω εἶναι «ἡθῆ καὶ ἔθιμα» τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ ἡ ἰδία ἡ Παπικὴ ἐπὶ ἡμέρᾳ ὀφρὺς, δὲν παύεται διακηρύττουσα ὅτι παραμένει **ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΙ ΤΟΥΔΕ** θεσπισθέντων ἐν τῇ Ρωμαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ...

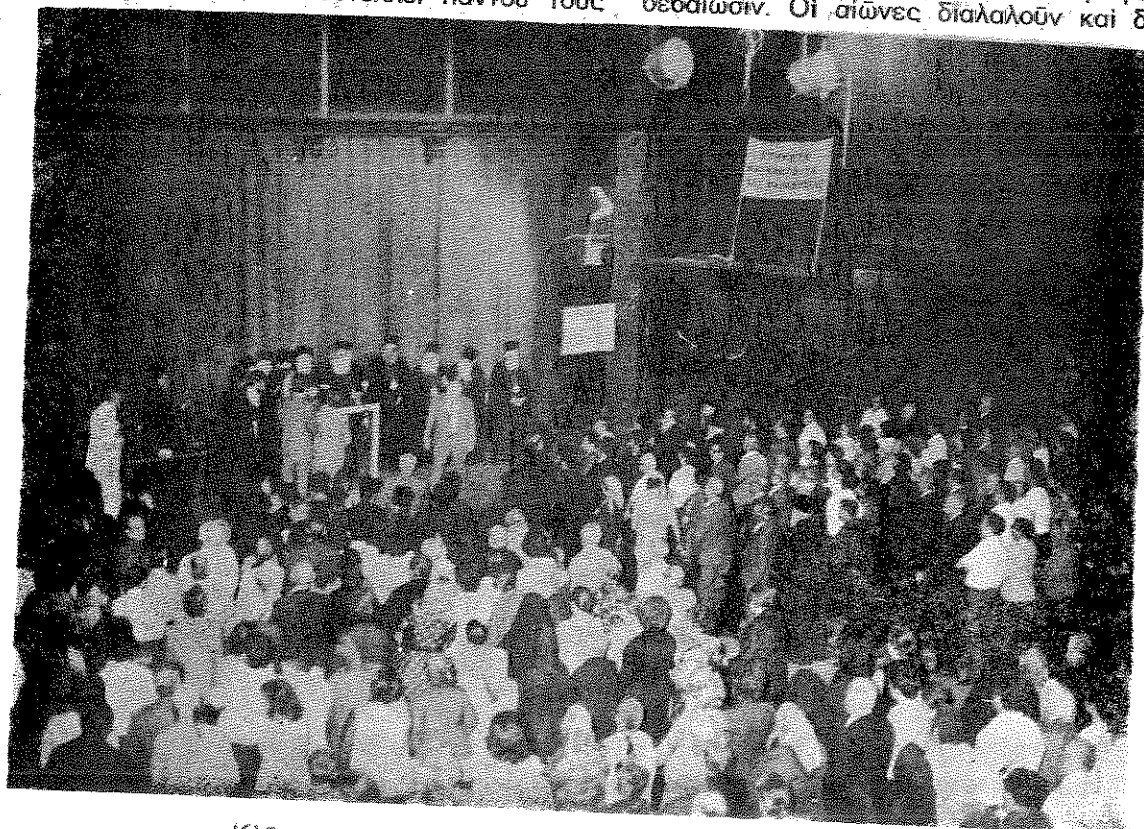
Ἐρχεται εἰς σύνοδον ὁ Πάππας καὶ ὁμῶς, ἐνῷ ὑπογράφει ὡς ἐπίσκοπος, ἐν τούτοις, εἶναι **ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ** καὶ ἀποστέλλει παντοῦ τοὺς

«Νουνταίους» αὐτοῦ, τοὺς πρεσβευτάς, λέγω, αὐτοῦ καὶ ἰδρύει «Νητσιατούρας» εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ εἰς τόπους ἐνθα θεωρεῖται ἀνεπιθύμητος. Πῶς λοιπὸν τὸ «δικέφαλον» τοῦτο τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως νὰ μὴ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν κατὰ τὴν ἀδηφάγον αὐτοῦ τᾶσιν, νὰ μὴ κατασπαράξῃ καὶ καταβροχθήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἑλλάδα;

Θὰ ἐδεχόμεθα ἐγκαρδίως πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἔνωσιν τῶν ἐπὶ μέρους τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, ὅταν καὶ αὗται **ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΑΥΤΩΝ** ἀποδεικνύουν ὅτι ἀναγνωρίζουν τὰς πτώσεις των καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν **ΕΝ ΠΑΣΙΝ ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΕΝ ΑΥΤῇ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ**.

Διακηρύττομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὡς Ἱερός Ἀγὼν καὶ πρόσωπα πιστεύοντα εἰς Κύριον, οὐδεμίαν μισαλλοδοξίαν, ἢ, ἐμπάρειαν, ἢ, ἐχθρότητα, ἢ, ἀντιπάθειαν, τρέφομεν ἐναντι οὐδενὸς ἑτεροδόξου. Προσευχόμεθα πάντοτε ὑπὲρ τοῦ Φωτισμοῦ αὐτῶν παρὰ Κυρίου, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶμεν εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἀνιέρους καὶ ἀπαραδέκτους φωνὰς Θεολογούντων Χριστεπωνύμων Παραφυάδων, αἵτινες διαλαλοῦν ἡδυλάως ὅτι **«ΟΥΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ!!!»**

Λάθος! Μέγα λάθος, ἀλλὰ καὶ ἀμάρτημα μέγα, διὰ τοὺς ἐπιχειροῦντας τοιαύτην ψευδῇ διαβεβαίωσιν. Οἱ αἰῶνες διαλαλοῦν καὶ διακηρύτ-

Κληρὸς καὶ Λαὸς ψάλλοντες τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον, εἰς τὸ τέλος τῆς μνημειώδους ἐκδηλώσεως.

τούν να τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης ὅτι, ΧΑΣΜΑ ΜΕΓΑ ΕΣΤΗΡΙΚΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ.

Καὶ περὶ τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς διαστάσεως ταύτης ὁμίλησαν ἕκτοτε καὶ κατὰ καιροὺς λίαν σοφῶς καὶ σαφῶς αἱ Ἁγία Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, αἱ Τοπικαὶ τοιαῦται, ὅπως ἡ ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τὸ 867 μ. Χ. καὶ τόσαι ἄλλαι.

Ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχουσα τὸ Πλήρωμα τῆς Ἀληθείας, ὡς τοῦτο δύνανται πάντες οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες νὰ ὁμολογήσῃ, δὲν δύναται ὑπὸ οἰανδήποτε πίεσιν νὰ ἀποδεχθῇ εἰς διαλόγους, ὑποχωρήσεις, ἢ, συμβιβασμούς, ὡς τὸ τοιοῦτον ἐπιθυμοῦν τινὲς ἐκ τῶν ἀθεολογῶν Θεολόγων καὶ ἐν ὀνόματι, ΔΗΘΕΝ, τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καὶ πρὸς πραγμάτων τῆς πολυποθήτου ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς διὰ τῆς σήμερον πραγματοποιουμένης Συνάξεως τῶν πιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐπιθυμοῦμεν πρὸς διαφώτισιν καὶ σπερέωσιν ἐπὶ τὸ μᾶλλον εἰς τὴν Πίστιν τῶν τέκνων τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἐπιβάλλεται μεγάλη προσοχὴ καὶ προσευχή, διότι τὸ νέον ἐπιχείρημα τῆς Παπικῆς Ἰσχύος διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Πάππας εἶναι ΦΟΒΕΡΩΤΑΤΗ ΑἲΡΕΣΙΣ, ἀρκεῖ νὰ ριπῇ τις βλέμμα πρὸς τὸ γηρασμένον παρελθόν καὶ ἀντικρύσῃ τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔργα τῆς Παπικῆς ἐξαλωσύνης.

Θὰ ἐχρειάζοντο ὦραι πολλαὶ διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἑστω καὶ ὡς συγγράμματα νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὅσα ἐγράψαν παρὰ τῶν ἡμετέρων Πατέρων περὶ τῶν καταχθονίων σχεδίων καὶ τῶν διαθέσεων τῆς Βατικανεῖου Διπλωματίας ἐναντὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας γενικῶς.

Βεβαίως περισσότερο θὰ ἐπειθε πάντα καλόπιστον ἐρευνητὴν καὶ ἡ μελέτη συγγραμμάτων διαφόρων Παπικῶν διὰ νὰ διαπιστώσῃ κατὰ βάθος τί φρονεῖ καὶ τί ἐπιθυμεῖ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξίαν ὁ Παπισμός.

Οὕτω πῶς, θὰ ἠδύναντο νὰ σιγήσουν καὶ οἱ ποικίλοι Δυτικίζοντες ἡμέτεροι Θεολόγοι καὶ πάντες οἱ κοπιόμενοι διὰ τὴν «Ἀγάπην» καὶ μόνον διὰ τὴν «Ἀγάπην» ὡς ἀφηρημένην ἐννοίαν καὶ ὑπόστασιν.

Ἀρκεῖ πρὸς τούτοις νὰ σκεφθῇ τις πόσον φθοροποῖος τυγχάνει ἡ ὑπουλός δραστηριότης τῆς Οὐνίας ἐν μέσαις Ἀθήναις, καὶ ὅτι ὁ Πάππας πρὸ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ΑΠΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ὙΔΡΥΣΙΝ ΤΗΣ ΝΙΤΣΙΑΤΟΥΡΑΣ ΑΥΤΟΥ, ΤΗΝ ΣΥΝΑΨΙΝ ΔΗΛΟΝΟΤΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ, καὶ Οὕτω, ποιεῖται ΔΙΠΛΗΝ ΑΠΑΤΗΝ καὶ ὡς Ἐπίσκοπος, καὶ ὡς Κοσμικὸς ἄρχων καὶ κοσμοκράτωρ!!!

Κατηγοροῦμεν ἀνενδοιάστως τὴν ἀπὸ αἰώνων πολλῶν τακτικὴν τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ὅστις

θεωρούμενος διάδοχος Ἐκείνου, Ὅστις καίτοι Θεάνθρωπος, δὲν εἶχε ποῦ τὴν Κεφαλὴν κλίνει, ἐπιδιώκει ἀχορτάστως τὴν κοσμικὴν λάμψιν καὶ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τὴν τρυφυλὴν ζωὴν. Καὶ ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἀπροκαλύπτως ἐπιδιώκει τὴν μεταβολὴν τῆς μορφῆς τοῦ ἑκπαίλαι δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος διὰ τῆς Συνοδικῆς Διοικήσεως, εἰς ἀπολυταρχικὸν - μοναρχικόν, μὲ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τὴν συγκεντρωτικὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τῶν ἑκάστοτε Παπῶν, οἵτινες διὰ τῆς συμβολικῆς Παπικῆς Τρικόρφου Τιάρας αὐτοῦ, συμβολίζουσιν τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ ἐξουσίαν, εἰς τὰ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ, ΤΑ ΕΠΗΓΕΙΑ καὶ ΤΑ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ, δίδων οὕτω τὴν βλάσφημον εἰς τὸν λαὸν πληροφορίαν ὅτι ὁ ἑκάστοτε Πάππας δὲν εἶναι, δὲν εἶναι, ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ΟΤΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ!!!

Αὐταί, δυστυχῶς, αἱ ὄντως παρανοικαὶ δοξασαί, καὶ παπικαὶ σκέψεις σαφῶς διαπιστοῦνται εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ ποντίφηκος τῆς Ρώμης Ἰννοκεντίου τοῦ Γ' τοῦ Λοθαρίου ἀκμάσαντος κατὰ τὸ 1198—1216 μ. Χ. καὶ κατορθώσαντος τὴν προσωρινὴν ὑποταγὴν τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Ἡγεμόνος Ἰωαννίτη, ὅστις εἶπε τότε:

« ἔχων τὴν νύμφην εἶναι ὁ νυμφίος! Ἀλλὰ ἡ νύμφη αὕτη τοῦτέστιν ἡ Ἐκκλησία δὲν συνεζεύχθη τὸν νυμφίον μὲ κενὰς χεῖρας, ἀλλὰ προσέφερεν εἰς αὐτὸν ἀπροσμέτρητον πολύτιμον προῖκα. Δηλονότι τὴν ἀφθονίαν τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν εὐρύτητα τῶν κοσμικῶν τοιοῦτων... Ὡς σύμβολον τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν μοὶ ἐδώρησεν τὸ στέμμα, ΤΗΝ ΜΙΤΡΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΣΥΝΗΝ, ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ».

Πέραν δὲ τῶν ἐξαφρενικῶν τούτων, δι' ἐκείνον ὅστις τολμᾷ τὴν Θεοπαίειαν νὰ λέγεται, SE-RUS SERVORUM DEI, (ΣΕΡΟΥΒΟΥΣ ΣΕΡΒΟΡΟΥΜ ΝΤΕΙ') (δηλ. δούλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ), ὑπάρχει καὶ τὸ χάσμα τῆς Τριαδολογικῆς αἵρέσεως τοῦ FILIOQUE, ἥτις καὶ ἀπετέλεσε μίαν τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τοῦ σχίσματος τῶν ἕως τότε ἡνωμένων Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἡ αἵρεσις αὕτη, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, δὲν εἶναι Θεολογούμενον Ζήτημα, δηλ. Θεολογικὴ θεωρία, ἥτις θὰ ἠδύνατο κατὰ τὰ κρατοῦντα νὰ συζητηθῇ ἐλευθέρως. Εἶναι ἀσεβὲς δόγμα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν θεμελιωδῶν αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν διαστρεβλώνει τὴν περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος πίστιν τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στοιχοῦσα τοῦ κελεύσματος τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, οὐδέποτε παρεδέχθη τὴν βλάσφημον ταύτην κα-

κοδοξίαν της Παπικής 'Εκκλησίας.

Δι' ἡμᾶς, τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους, τὸ ΦΙΛΙΟΚΒΕ, ἡ ἐκ τοῦ Υἱοῦ δηλαδὴ ἐκπόρευσις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ΑΠΟΤΕΛΕΩ ΠΛΗΡΗ ΑΝΑΙΡΕΣΙΝ, ΤΗΣ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ.

Καὶ ὅμως! Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὡς ἀντιδοξόδοξον καὶ ἐσφαλμένον ἀπορρίπτεται ἡ Ἀλάνθαστος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εἶναι ΔΟΓΜΑ ΠΙΣΤΕΩΣ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἐπικυρωθὲν ὑπὸ Οἰκουμένης Συνόδου τοῦ Παπισμοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1274 εἰς τὴν Λυὼν τῆς Γαλλίας. Ἐπομένως πῶς εἶναι δυνατὸς Θεολογικὸς διάλογος μετὰ τοιοῦτον δογματικὸν χάσμα ἀγεφύρωτον;

Ἀλλὰ μήπως ὀλίγοι εἶναι καὶ αἱ ἐκκλησιολογικαὶ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ; Δὲν εἶναι δύο ἀβυσσαλεῖς ἀποκλίσεις τῆς Παπικῆς ἀλαζονίας, τὸ ΕΩΣΦΟΡΙΚΟΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΛΑΘΗΤΟΝ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥ; Δύο ἀσύστολα ψεύδη μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν ἱκανοποίησιν προσωπικῆς ματαιότητος καὶ ἐγκοσμίων ἐπιδιώξεων καὶ ἰσχυρῶν. Εἶναι ἀνθρώπιναι δολιότητες καὶ κατασκευάσματα πονηρίας, ὅτινα ἔρχονται εἰς ἐξώφθαλμον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς καθαρὰς καὶ ἀνοθεύτους πηγὰς τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

Αὕτη καὶ μόνον ἡ φιλοπρωτεία τῶν Ρωμαίων ἐπισκόπων καταδεικνύει ἀδιαμφέστως πόσον μα-

κράν τῆς Ἀληθείας εὐρίσκεται ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία.

Διότι ἡ Ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ τῶν πρώτων αἰώνων αὐτοῦ οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν ἐπισκοπικὸν πρωτεῖον εἰς οὐδένα ἐπίσκοπον. ΑΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΗΣΑΝ ΙΣΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ! Καὶ ἰναί, μὲν ἀργότερα ἀνεγνωρίσθη Πρωτεῖον τιμῆς εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ εἶναι ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ἢ, ΥΠΕΡΟΧΗΣ ἐναντι τῶν ἄλλων τῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπων.

Τὸ πολυλάλητον PRIMUS INTER PARES (Πρῶμος ἱντερ πάρες) τὸ «Πρῶτος δηλ. μεταξύ ἰσων», ἦτο τιμητικὴ ἐκδήλωσις καὶ οὐχὶ δικαίωμα ὑπεροχῆς ἐναντι τῆς λοιπῆς ἐπισκοπικῆς τιμῆς καὶ ἀξίας.

Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς Συνόδους παρεκάθειτο ὡς ἰσότημος τῶν ἄλλων ἐπισκόπων καὶ μὲ μίαν μόνον ψήφον, τὸ δὲ Ἀλάθητον ἀνήκεν εἰς τὸ Ἀσπίλον καὶ Πανάχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου, τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΥΤΟΥ, ὡς μοναδικὴ Πηγὴ τῆς Ἀληθείας καὶ Δυνάμεως ἀληθοῦ, γεγονὸς ὅπερ πολλοὶ ρωμαιοκαθολικοὶ Θεολόγοι διὰ καυστικῶν συγγραμμάτων αὐτῶν τονίζουν καὶ ὁμολογοῦν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὗται αἱ δογματικαὶ ἀποκλίσεις τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, εἶναι πλεῖστοι ὅσαι ἄλλαι μικροτέρας μὲν σημασίας καὶ ἀξίας, ἀλλὰ δημιουργοῦσαι πάντως, ΑΒΥΣΣΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ. ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΚΡΥΝΩΜΕΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ διότι τέρμα δὲν

Ἐκπρόσωποι τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας παρακολουθοῦν τοὺς ὁμιλητάς.

δύναται νά εὐρη τις διερευνῶν τὰς πλάνας καὶ ἀποκλίσεις τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἀρχαιοπαραδότου Πίστεως ἡμῶν.

Καὶ ἴσως ἐρωτήσητε, ὥστε ὁ Θεολογικὸς διάλογος περιπετεῖται ὑπὸ τὰς τοιαύτας προϋποθέσεις; Δὲν ὑπάρχει ὀρθόδοξος τρόπος ἐπαφῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἐνώσεως τῶν δύο διίσταμένων Ἐκκλησιῶν;

Ἀπαντῶμεν εὐθαρσῶς! Μία ὁδὸς καὶ εἰς τὸν τρόπον ὑπάρχει· ἡ ΜΕΤΑ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑἲΡΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ εἰς τὴν ΜΙΑΝ, ΑἴΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι πιστοὶ, πιστῶς καὶ ψυχικῶς ἀκολουθοῦμεν....

Οὕτω πῶς, θὰ ἔχωμεν καὶ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑΝ. Τότε καὶ οὐσίᾳ καὶ τύποις θὰ εἴμεθα Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ τότε δικαιούμεθα νὰ ἀπλώσωμεν χεῖρα πρὸς τοὺς πλανημένους ἀδελφούς ἡμῶν διὰ νὰ τοὺς βοηθήσωμεν καὶ ἐπανέλθουν μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Μίαν Ποίμνην τοῦ Κυρίου. Καὶ τότε τὸ ὄραμα τοῦ Κυρίου, «Μία Ποίμνην ὑπὸ ἓναν Ποιμένα», θὰ γίνῃ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ καὶ χαρὰ μεγάλη ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐν τῇ γῇ...

Τότε θὰ συντελεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ, ἥτις καὶ εἶναι Ἡ Εἰλικρινὴς καὶ Ὁρὴ τῆρησις τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, καὶ τῶν ἐξ Αὐτοῦ ἀπορρεουσῶν Ἀποστολικῶν Ἐπιταγῶν καὶ τῶν Θεοπνεύστων Ἱερῶν Κανόνων τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Τὴν δὲ Ὀρθοπραξίαν ἐκράτησεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μὲ μίαν ἐπαινετὴν, ἡρωικὴν στάσιν καὶ πίστιν, ἡ Μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις καυχᾶται ὅτι διετήρησεν ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤ' ΕΠΕΙΤΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΠΟΧΩΝ.

Εὐσεβὴς καὶ Ἀγαπητὴ τῶν προσελθόντων Ὀμνήγυρι. Ἄς μὴ νομισθῇ παρ' αὐθενός ὅτι εἴμεθα μισαλλόδοξοι καὶ ἀνθενωτικοὶ μὲ τὴν κακὴν ἐννοιαν. Ποθοῦμεν εἰλικρινῶς τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅταν ὅμως ὑπάρχουν αἱ ἀπταὶ ἀποδείξεις ὅτι ἐκατέρωθεν, ὑπάρχει ἡ ἀγαθὴ πρόθεσις καὶ ἡ εἰλικρίνεια περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν ἀδιάσειστα πειστήρια καὶ ντοκουμέντα ὅτι ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία προσῆλθεν εἰς τὸν Θεολογικὸν τῆς Πάπρου καὶ τῆς Ρόδου διάλογον χωρὶς καμμίαν ἀπόκλινσιν ἀπὸ τὴν λανθασμένην καὶ σκληρὰν δογματικὴν Γραμμὴν τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡμεῖς λοιπὸν ἐμμένοντες ἀνυποχώρητοι καὶ ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὴν νέαν ταύτην παπικὴν διπλωματικὴν ἐπίθεσιν θὰ ἀναμεινῶμεν τὴν ἐκδοσιν τοῦ Διαλόγου τούτου ἐνῶ συγχρόνως διακηρύττομεν, ὅτι παρακολουθοῦμεν ΑΓΡΥΠΝΩΣ τὰ τεκτονόμενα παρ' ἐνίων Ἱεραρχῶν τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Κρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὡς τὰς κοινὰς συμπροσευ-

χὰς Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ ποικίλων αἱρετικῶν, ὡς προσφάτως Γερμανικὴ ἐφημερίδα ἐν Στουγάρδῃ τῆς Γερμανίας παρουσιάζει ἐπίσκοπον, Βοηθὸν Ὀρθοδόξου Μητροπολίτου συμπροσευχόμενον, πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος Ὀρθοδόξου Ναοῦ μετὰ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ ἐπισκόπου καὶ μίας Προτεστάντιδος Ἱερείας!!! Πέραν δὲ τούτου τινὲς τῶν ἀνωτέρω ἐπισκόπων περιοδεύουσιν ἀνὰ τὰς Εὐρώπας κηρύττοντες βεβήλους καὶ ἀνιέρους διδασκαλίας, Ἐένας πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθῆς Πίστεως.

Πάντα ταῦτα καὶ πλείονα τούτων ὁ εὐσεβὴς Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαός, οὐχὶ μόνον παρακολουθεῖ ἐναγωνίως, ἀλλὰ ἐγείρει μεθ' ἡμῶν ἀπάντων, τῶν τε, κληρικῶν καὶ μοναχῶν, χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς πάντα δυνάμενον βοηθῆσαι, ὅπως ἡ πλειονότης τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, τῆς ΜΟΝΗΣ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, αἰρομένη ὑπεράνω πάσης συγχύσεως καὶ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαίου ἐορτολογίου, ἐπανερχομένη ἐκείθεν, ὅθεν κακῶς ἐξῆλθε τὸ 1924, ἐνώνουσα οὕτω τοὺς Ὀρθοδόξους Ἑλληνας, ἵνα ὅλοι ὁμοῦ, ὡς εἰς ἄνθρωπος, ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν κατίσχυσιν τῆς Ὀρθοδοξίας, κατὰ πάντων τῶν αἱρετικῶν.

Σήμερον συγκεντρωθέντες ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διακηρύξωμεν τὴν μεγάλην ἀνησυχίαν ἡμῶν ὡς πιστῶν τέκνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἀνευ ἀξιολόγου προπαρασκευῆς ἐναρξὶν διαλόγου μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἥτις, προσερχομένη εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ διαλόγου ὅλως ἀμετανόητος καὶ σκληρῶς ἐμμένουσα καὶ κηρύσσουσα τὰς αἱρέσεις τῆς καὶ παρακλίσεις αὐτῆς, βροντοφωνῶμεν ἐκ βαθέων : Στῶμεν καλῶς!!!

Τὴν στιγμὴν ταύτην νοερῶς σπεύδομεν εἰς ἐδαφισίαν προσκύνῃσιν τοῦ Παναγιωφρουρήτου Περιβολίου τῆς Πανάγνου Θεομήτορος ἐνθα ὡς Κόρη ὀφθαλμοῦ διαφυλάσσεται τὸ Ἱερὸν Παλλάδιον τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ οἱ φρυκτωροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες σαφῶς διετύπωσαν τὰς σοφὰς ἀπόψεις αὐτῶν περὶ τοῦ διαλόγου καὶ συμφωνοῦντες ἐν πᾶσι μετ' αὐτῶν διὰ τὴν πορείαν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ μέσῳ τῶν τεταραγμένων λαῶν τῆς γῆς, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα ὅπως ἀποβλέποντες εἰς τὴν κρισιμότητα τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν περιστάσεων διατελεῖτε ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ καὶ προσοχῇ ἑτοιμοὶ διὰ πᾶσαν θυσίαν καὶ ὀλοκαύτωσιν διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκ παντὸς ἐπιβόλου ἐχθροῦ αὐτῆς. Οἱ καιροὶ εἶναι λίαν χαλεποὶ! Ὁ διάβολος ἐπ' ἀληθεία, ὁ λέων ὀρυόμενος ἀναζητεῖ τὰ θύματά του εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ὅλως ἰδιαίτερος μὲ βουλημίαν εἰς τὰς τάξεις τῶν πιστῶν χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ νὰ ἀποδυναμώσῃ διὰ παντῶν τρόπων καὶ δολιότη-

των, ἐν οἷς τὸ μῖσος, τὴν διχόνοιαν, τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς Ταγοὺς καὶ τὸν Ἱερὸν Κλήρον αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν.

Διὰ τοῦτο, στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ, Πίστewς καὶ ἀγάπης. Περιθώρια δὲν ὑπάρχουν πλέον δι' ἐξακολούθησιν, εἴτε ἀδιαφορίας, εἴτε μικροπαρεξηγήσεων καὶ ἄλλων κακῶν, ἀσημάντων μὲν πολλάκις, ἀλλὰ ἱκανῶν νὰ παρέχουν εὐκαιρίας εἰς τὸν Σατανᾶν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπεῖν αὐτοῦ ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων. Ἡμεῖς, ὡς ὑπεύθυνοι τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν σημερινὴν ἡμέραν κηρύσσομεν πνευματικὴν μάχην κατὰ παντός ἐπιβούλου ἐχθροῦ καὶ ὑπονομευτοῦ τῆς Φιλότητος καὶ ἐρατεινῆς ἡμῶν Ὁρθοδοξίας καὶ προσκαλοῦμεν ἅπαντα τὰ πιστὰ ἡμῶν πνευματικά τέκνα, ἀδελφούς καὶ Πατέρας ὅπως γύρω ἀπὸ τὸ Ἱερὸ ἡμῶν Λάβαρον καὶ Σωτηριώδες Σημεῖον, τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν συσπειρωμένοι ἀγωνιζόμεθα μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν καλὸν ἀγῶνα ἕως ὅτου καὶ πάλιν ἡμεῖς λαμπραὶ καὶ θρίαμβοι τῆς Πίστewς, ὡς καὶ πρότερον, καταυγάσουν τὴν πολυπαθεῖ Χριστοφόρον ἡμῶν Πατρίδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐχύθησαν κρουνοὶ ἀστείρευτοι μαρτυρικῶν αἱμάτων διὰ ἓνα «ἰῶτα καὶ μίαν κεραίαν». Ὁ δὲ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου, ὁ «ἐτάζων καρδίας τε καὶ νεφροὺς» ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν ταπεινότητα, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμολογίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς σκέψεως καὶ τῶν αἰσθημάτων ὁπάντων ἡμῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θὰ εὐλογῇ καὶ θὰ περιφρουρῇ ἡμᾶς ἅπαντας ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ θὰ καθηδύνῃ τὰς καρδίας ὁπάντων διὰ τῆς ἐξουθενώσεως καὶ

ἀποπομπῆς ἐκείνων, οἵτινες λαλοῦν κακὰ καὶ διεστραμμένα εἰς τὰς ἀθώας ψυχὰς.

Ἀδελφοί! Στήκετε καὶ κρατεῖτε! ἀκούεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν μακρυνῶν αἰώνων ἡ θερμὴ καὶ, δυνατὴ φωνὴ τοῦ Μεγάλου Ταρσέως, τοῦ Θεοῦ Παύλου. Εἰς ἡμᾶς ἔλαχεν Ἡ ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ νὰ εἴμεθα συνεχισταὶ τῶν μεγάλων προμάχων καὶ ἀγωνιστῶν. Τίς λοιπὸν θὰ ὀρνηθῇ καὶ θὰ ἐμπέσῃ εἰς τοὺς πλοκάμους τοῦ πειρασμοῦ καὶ θὰ αὐτομολήσῃ; ΟΥΔΕΙΣ! Οἱ ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, νὰ ἡμεῖς οἱ ὀνομαζόμενοι χλευαστικῶς ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ, μὲ τὰ μοναχικὰ τάγματα ἡμῶν, μὲ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀπερίττους νασοὺς καὶ ναῖσκους ἡμῶν, διὰ μέσων τῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ συμπληγᾶδων πετρῶν, ὁδεύομεν, ὑπερηφάνως ἐν Κυρίῳ, ἵνα παραδώσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀγνοοθέτου Κυρίου, ΑΚΕΡΑΙΑΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ, ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΑΤΟΝ ΗΜΩΝ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΗΜΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ: ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ.

Ἄς ἀναφωνήσωμεν λοιπὸν, ΖΗΤΩ Ἡ ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΗΜΩΝ.

Ἐγγραφον ἐν Πετρούπολει 22.5.80 (Π.Η.)

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὁμόθυμον ἀνταπόκρισιν τῷ προσκλητηρίῳ σαλπίσματι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ταύτης κ. Αὐξεντίου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ «Διαλόγου», συνελθόντες ἐν ἱερῷ συναγερμῷ, τὴν Κυριακὴν 8ην Ἰουνίου καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὸ θέατρον «ΑΚΡΟΠΟΛ», ψηφίζομεν ὁμοφώνως:

1. Διὰ δὲ λoῦμεν τὴν ἀσάλευτον ἐμμονὴν ἡμῶν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς «Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» τὴν ἀποτεθησαυρισμένην εἰς τὰς πανσέπτους ἀποφάσεις καὶ τοὺς Θείους Κανόνες τῶν 7 Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, καὶ εἰς τὸ θεόπνευστα Πατερικὰ Βιβλία.

2. Ἐπαναλαμβάνομεν στεντορεῖα

τῇ φωνῇ, τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀνοθεύτου καὶ γνησίας ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ μετὰ τοῦ πατρίου καὶ αἰωνίου ταύτης Ἑορτολογίου, ὅπως παρεδόθη αὕτη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Δομητόρος, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ δι' ἣν ἐπὶ 50ετίαν ὁλην ἀγωνιζόμεθα πολλὰ τὰ δεινὰ ἀσμένως ὑποστάντες. Πανθ' ὅσα παρελάβομεν, πιστῶς διακρατοῦμεν.

3. Διαμαρτυρόμεθα καὶ ἀντιτιθέμεθα, ὅλη ψυχῇ καὶ φωνῇ, εἰς τὸν γενόμενον «διάλογον», (τὸν ὑποκριτικῶς πρὸς παραπλάνησιν χαρακτηρισθέντα ὑπὸ τῶν Παπικῶν ὡς «Θεολογικόν», ἢ διάλογον «ἀγάπης»), ὡς ἀνευ ἀντικειμένου, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας, ἐδήλωσεν εὐκαίρως καὶ κατηγορηματικῶς ὅτι «οὐδεμίαν δέχεται συζήτησιν ἢ παρέκκλισιν, ἢ συμβιβασμὸν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν δογματικῶν διαφορῶν μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ, καὶ

πρό παντός τοῦ Παπικοῦ «Πρωτείου» καὶ «ἀλαθίτου».

4. Θεωροῦμεν τὸν «διάλογον» ὡς ἐξυπηρετήσαντα μόνον τὰ σατανικά σχέδια καὶ δὴ ἐπενεγκότα τὸν ἐμπαιγμὸν, τὸν ὑποβίβασμὸν, καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς Ἀγιωπάτης Ὁρθοδόξιας εἰς τὸν ἀλαζονικὸν καὶ ἀρχομανὴν παπισμὸν, διὰ τῆς γενομένης συμπροσευχῆς καὶ συλλειτουργίας τῶν ἐκπροσώπων ἱεραρχῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μετὰ ἐκπροσώπων καρδινάλιων τοῦ Πάπα. Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπαγορεύει, οὐ μόνον τὴν συμπροσευχὴν καὶ συλλειτουργίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν εἴσοδον τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τοὺς εὐκτηρίους οἴκους καὶ εἰς τὰ Κοιμητήρια ἐπὶ τῶν παπικῶν, οἱ ὅποιοι ὡς αἱρετικοὶ εἶναι ἀναθεματισμένοι ὑπὸ τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διεκτελουσῆς διὰ τῶν αἱρετικῶν ἐν τῷ πρώτῳ ταύτης Κανόνι: «Ἔστω ἀνάθεμα καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ καταλόγου, ὡς ἀλλότριος, ἐξωσθείς καὶ ἐκπιπτόν». Καὶ τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου βροντοφωνοῦντος: «Εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται, παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω».

5. Δηλοῦμεν, ὅτι, θὰ δεχθῶμεν τοὺς παπικούς μόνον ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι μετανοήσωσιν εἰλικρινῶς καὶ ἀποκηρύξωσιν ὀριστικῶς ἀμετακλήτως ἀπάσας τὰς ἀπαρადέκτους κακοδοξίας, καινοτομίας καὶ ἀξιώσεις τῶν καὶ ἐπιστρέψωσιν ὡς «πρόβατα ἀπωλολότα», εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σωτήρος Χριστοῦ Ποίμνην, ἐξ ἧς ἐωσφορικῆς ἀλαζονίας καὶ φιλοπρωτείας ἀπεμακρύνθησαν.

6. Ἐν τέλει, ζητοῦμεν εὐσεβῶς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐορτολογίου

ἐν τῇ Θεῇ λατρείᾳ τῶν Ἑλλήνων. Διότι τοῦτο εἶσι τὰ κανονικά, ὡς καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς Α' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν 318 Θεοφώρων Πατέρων, κατὰ τὴν θέσπισιν τοῦ Πατριάρχου Κανόνος, καὶ τὸ νόμιμον, ὡς ρητῶς διατηρηθὲν ἐν ἰσχύει ὑπὸ τοῦ Νομοθ. Δ) τῆς 18.1.1923, μὴν ἡμῶν καταργηθέντος. Καὶ τὴν ἀπόδοσιν ἡμῶν πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διὰ τῆς ἀκωλύτου ἀνεγέρσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν ἱερῶν ἡμῶν Ναῶν, πρὸς ἀνετον ἐκτέλεσιν τῶν λατρευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων.

Διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐορτολογίου, θὰ ἐκλείψῃ διὰ παντός, ἡ σοδοῦσα θρησκευτικὴ διαίρεσις τοῦ φιλοχρίστου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἥτις ἐδημιουργήθη διὰ τῆς πραξικοπηματικῆς ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ κρατοῦσῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων (πλὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ) καὶ θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ διασαλευθεῖσα εἰρήνη τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Παναγίου καὶ Παντοκράτορος Θεοῦ!

Καὶ ἀναφωνοῦμεν: ΖΗΤΩ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ!

Νὰ ἀποσταλῇ εἰς τοὺς Ἐξωχότατους: Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλῆ, Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Γ. Ράλλη, Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Δ. Παπασπύρου, Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Α. Ταλιαδούρον, τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὸν Τύπον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως καὶ Ἐξάρχος Μακεδονίας καὶ Θράκης κ. Εὐθύμιος, ἐχοροστάτησεν καὶ ἱερουργῆσεν εἰς τοὺς κάτωθι Ἱεροὺς Ναοὺς.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Σερρών, χοροστατήσας καὶ κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου ἱερουργήσας καὶ κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν Τετάρτην τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἱερουργῆσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὁσίου Εὐθυμίου Περιστερᾶς.

Τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Γ.Ο.Χ. Σερρών. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο ἡ ὑποδοχὴ τῶν τιμίων λειψάνων καὶ ἡ κατάθεσις αὐτῶν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πανηγυρικοῦ ἐσπερινοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου. Τὴν δὲ Κυρίωνυ-

μον ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων ἐγένετο πανηγυρικὸς ὄρθρος χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, Πατρῶν κ.κ. Θεοφίλου, Λαρίσης κ.κ. Ἀθανασίου, Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου, Μαραθῶνος κ.κ. Ἰουστίνου καὶ ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου ὁλοκλήρου τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ἀκολούθως ἐγένετο ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῶν ἐτελέσθη μέγα Ἀρχιερατικὸν Συλλεiturγον ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἀρχιερέων.

Τὴν 23ην Ἀπριλίου ἱερουργῆσεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς Κοινότητος Μεσημερίου Χαλκιδικῆς καὶ προεχείρησε Ἀρχιμανδρίτην τὸν παλιν καὶ σεβάσιμον Ἱερομόναχον π. Γεώργιον Μαρμαρίδην.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ ἱερουργῆσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβα-

λάντου.

Τὴν 26ην Ἀπριλίου ἐχειροτόνησε βαθμὴδὸν εἰς ἀναγνώστην, ὑποδιάκονον καὶ διάκονον τὸν ἐξ Ἁγίου Ὁρους εὐλαβεστάτον μοναχὸν π. Μεθόδιον Μανωλόπουλον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Τὴν δὲ 8ην τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ προήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν τοῦ πρεσβυτέρου βαθμὸν, τονίσας εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν προσφώνησιν ὅτι αἱ εὐθύναι ποῦ ἀπορρέουν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς Ἱερωσύνης εἶναι βαρεῖαι, ἀντιφωνήσας δὲ ὁ νεοχειροτονηθεὶς ὑπεσχέθη πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδον καὶ Ἱερὸν Ἡμῶν Ἀγῶνα.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἱερούργησε καὶ προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς γονυκλησίας ἐν τῷ Ἱερῷ Προσκυνηματί τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Θεσσαλονίκης.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἱερούργησε καὶ κήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Βαθυχωρίου Κυργίων Δράμας.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Ναούσης.

Τὴν 21ην Μαΐου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀρεθούσης.

Τὴν Κυριακὴν ἐορτῇ τῶν Ἀγιοριτῶν Ἁγίων ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Σερρών.

Τὴν 1ην Ἰουνίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Ἁγίου Μαραθῶνος.

Τὴν Κυριακὴν 2 Ἰουνίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν συλλειτουργῶν ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Ἁγίου Πειραιῶς.

Τὴν Κυριακὴν 9ην Ἰουνίου ἐτέλεσεν Ἀρχιε-

ρατικὴν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Θεσσαλονίκης, τῆς Γεροντίσεως Ἀναστασίας.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΘΙΩΤΙΔΑ

Τὴν 6ην Μαΐου ἐ.ε. ἐορτῇ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ ἐωρτάσθη διὰ πρώτην φοράν ὁ νεοανεγερθεὶς Ἱερὸς Ναὸς Ὁσίου Σεραφεῖμ Μώλου Λακρίδος, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος - Θαιμακοῦ κ. κ. Καλλινίκου καὶ ἱεουργούντων τῶν ἱερέων τῆς περιφερείας.

Πλήθος πιστῶν ἀπὸ Μῶλον καὶ ὅλην τὴν Φθιώτιδα παρηκολούθησε τὴν πανήγυριν. Ὁ ἀνωτέρω ναὸς τυγχάνει κτῆμα τοῦ Γενικοῦ Ταμείου καὶ ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδον.

Τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐορτῇ τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις ἐώρτασεν μετὰ πάσης κατανηκτικότητος διὰ ἀγρυπνίας ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος πατρὸς Εὐσεβίου, ἱεουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος - Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς περιφερείας ὡς καὶ τῶν π. Βασιλείου Λιάτσου ἀρχιμανδρίτου, π. Νικολάου Λιαπίδη ἀρχιμανδρίτου καὶ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου καὶ π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα ἀρχιμανδρίτου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πλήθους πιστῶν ἐκ Φθιώτιδος καὶ Ἀθηνῶν.

Τὴν Δευτέραν ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (13 Μαΐου), ἐώρτασε μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Μενδενίτης, προσεάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος - Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, τῶν ἱερέων τῆς περιφερείας καὶ πλήθους πιστῶν ἀπὸ ὅλην τὴν Φθιώτιδα καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΧΙ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ΑΛΛΑ ΖΗΛΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρχον οἱ «καλοθεληταί» οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν διὰ διαφόρων συκοφαντιῶν καὶ ψιθύρων (αὐτῶν τῶν αἰώνιων καὶ ὀλίθριων ψιθύρων) νὰ σπιλώσουν, οἱ ἐπαΐοντες τοῦ Ἰσραὴλ, τὸν Ἀπεσταλμένον τοῦ Οὐρανοῦ.

Καὶ εἶχον ἐφεύρει ποικίλας συκοφαντίας καὶ διαδόσεις ἐναντίον Ἐκείνου Ὅστις ἔθεσεν μετὰ παρηΐας τὸ ἐρώτημα ἐνώπιον πάντων: «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας», διὰ ν' ἀποκαρδιώσουν τὸν πολὺν κόσμον ὅστις, ὡς ἡ διψῶσα ἐλαφος, ἔτρεχεν διπθεῖν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ ψυχρῶστα ἐκεῖνα κηρύγματα Του...

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἐπανα-

λαμβάνεται ἡ ἰδία ἱστορία καὶ παρουσιάζεται τὸ ἴδιον γεγονός τῆς κατασυκοφαντήσεως καὶ παραποιήσεως τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Καὶ συγκεκριμένως καὶ πάλιν παρουσιάζονται νέοι «Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι» τῆς ἐποχῆς αὐτῆς διὰ νὰ συκοφαντήσουν τοὺς ὁπαδοὺς, τοῦ Γνησίου Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου μὲ τὰς γνωστὰς ἐκεῖνας φράσεις καὶ τὴν πικρόχαλον κρίσιν «Αὐτοὶ οἱ Παλαιὸν Ἡμερολογίται εἶναι πολὺ ΦΑΝΑΤΙΚΟΙ!!!».

Ἀλλὰ καὶ ὅχι ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες χωρὶς νὰ ἔχουν «κάλαμον γραμματέως ὀξευγράφου», ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἁρθρογραφίαν καὶ χάριν ἐντυπώσεων ἀναλαμβάνουν δῆθεν, νὰ καταποτίσουν τοὺς ἀκατατοπίστους καὶ νὰ εἰπουν ὅτι «ὁρ-

θοδοξολογούν» μέ τά ὅσα γράφουν ἐμβάφοντες τόν κάλαμόν των εἰς μελάνην εἰρωνείας καί «χαλῆς» Κέλσου, Βολτέρου καί Βόλντεϊ εἰς βάρος τῶν... φανατικῶν!!! Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Ἀλλά ὅλοι αὐτοί οἱ γράφοντες κύριοι καί κατηγοροῦντες τοῦς Γ.Ο.Χ., ὡς φανατικούς ἀγνοοῦν ὅταν γράφουν καί τήν ἐτοιμολογίαν τῶν λέξεων τὰς ὁποίας ἀναφέρουν, προκειμένου δι' αὐτῶν νά ρίψουν πάγον καί νά ψυχράνουν τοῦς Ὁρθοδόξους μαχητάς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀγνοοῦν τήν σημασίαν τῆς λέξεως «φανατικός» ἢ «φανατισμός» καί οὔτε σκέπτονται τό κακὸ τό ὁποῖον ἐπισωρεύουν εἰς τήν πλῆθην ἐκείνων τοῦς ὁποίους θά ἐπρεπε νά ἐπαινεῖσιν καί στηρίξουν εἰς μίαν μάλιστα φοβερὰν ἐποχὴν κατὰ τήν ὁποίαν ὁ μαῦρος καί κατασκότεινος ποταμός τῶν ποικίλων αἰρέσεων ἔρχεται νά καταπνίξῃ τὰ πάντα εἰς τὸν τόπον μας.

Καί ἀγνοοῦντες οὗτοι τήν σημασίαν τῶν λέξεων ἔρχονται νά φωνάξουν, «φανατικοὶ οἱ Παλαιοημερολογίται». Ἀλλά φανατισμός «ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»! Εἶναι ἡ μόλυνσις τοῦ ἀληθινοῦ καί καθαροῦ ἱεροῦ ζήλου! Εἶναι παράλογος καί ἐσφαλμένη ἐκτίμησις προσώπων, πραγμάτων καί καταστάσεων! Εἶναι ἀκόμη θολωμένη καί ἐμπαθὴς κρίσις! Εἶναι πάθος γεννηθὲν εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αἰτίας ποικίλων κακῶν ἃ τινά ἐμφωλεύουν εἰς τήν ἄτακτον καρδίαν του.

Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ δὲν συμβαίνει τοιοῦτον τί! Δὲν ἔχομεν εἰς τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ., —παρὰ τήν ἀνθρώπινον ἀτέλειαν,— ἀγνοίαν πίστεως καί πνεῦμα μισαλλοδοξίας.

Οἱ Γ.Ο.Χ. οὔτε φανατισμόν ἔχουν, οὔτε πνεῦμα μισαλλοδοξίας ἥτις εἶναι ψυχικὴ τύφλωσις καί δὲν ἐπιτρέπει νά ξεχωρίζωμεν τὸν «τύπον» ἀπὸ τῆν «οὐσίαν»....

Ὅλοι γνωρίζουν καλῶς ὅτι, ἄλλο φανατισμός καί ἄλλος Ὁρθόδοξος ἐνθουσιασμός. Ὁ φανατισμός εἶναι ἡ παραποίησις, ἡ διαστραφὴ καί ἡ μόλυνσις τοῦ ἱεροῦ ζήλου. Εἶναι τὸ τοῦ Οὐρανοδόχου Θεοῦ Παύλου «ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», εἶναι ὁ φανατισμός θολωμένη κρίσις καί λανθασμένη καί πείσμων ὑπεράσπισις μιᾶς ἰδέας, καί μῖσος καί ἐμπάθεια πρὸς πάντα ἀντιφρονούντα. Ὁ φανατισμός εἶναι ἄκρως ἐπιθετικός. Ὁ φανατισμός εἶναι θρασυτάτος καί προσπαθεῖ πολλάκις διὰ καταθρονίων τρόπων καί μέσων νά ἐπιβάλλῃ τὰς ἰδέας καί ἀπόψεις του, ἔστω καὶ ἂν τὰ μέσα ἅτινα μεταχειρίζεται εἶναι παράνομα, εἶναι ἀνήθικα, εἶναι ἐγκληματικά.

Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὴν Δύσιν ὁ Ὀρθόδοξος φανατισμός ἐδημιούργησεν δύο φρικιαστικὰς καταστροφάς, τὸν Σικελικὸν Ἐσπερινόν καί τὴν Νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπνίγησαν εἰς τὸ αἷμα χιλιάδες ψυχῶν ἐξ αἰτίας τοῦ φανατισμοῦ καί τῆς μισαλλοδοξίας τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἄς τὸ γνωρίζουν πάντες ὅτι φανατισμός δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος: ἀλλὰ ΤΙΜΙΑ ΚΑΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΟΘΕΥΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου χιλιάδες χιλιάδων ὑπάρξεων, κληρικῶν καί λαϊκῶν, γυναικῶν καί ἀνδρῶν, μορφωμένων καί ἀπλῶν, ἠγωνίσθησαν κατὰ καιροὺς καί μέ Λάβαρον τὸν Τίμιον Σταυρόν, πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιθέσεως. Ἄς τὸ γνωρίζουν ὅλοι «οἱ καλοθεληταί», φανατισμόν ἐὰν ἀναζητοῦν θά τὸν ἀνεύρουν ΜΟΝΟΝ εἰς Παπισμόν, ὅστις κατήνεγκεν πλείστα ὅσα θανάσιμα τραύματα εἰς τὸ Πανάγιον Σῶμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ὠδηγοῦσε τοὺς ἀντιφρονούντας πρὸς τὴν ὑπερφύαλον καθέδρα τοῦ «Ἀλαθῆτου(;)» Πάπα εἰς τὸν ἀπιατικώτερον καί φρικτώτερον θάνατον. Ἀρκεῖ νά ἐνθυμηθῇ τίς, τὰ ὅπεια θύματα τῆς ἀπαισίας μνήμης, Ἱερὰς Ἐξετάσεως, ἥτις τὸν μὲν Φλωρεντινὸν Ἱεροκήρυκα Σαβαναρόλα ἀπηγχόνησεν καί τὸ πτῶμα του ἔκαυσεν, τὴν δὲ Ἰωάννα τῆς Λωρρένης τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡρώϊδα, ἔκαυσεν ζωντανήν, ἀκόμη δὲ καί τόσα ἄλλα φρικιαστικὰ ἐγκλήματα ἅτινα αὐτὴ διέπραξεν, διὰ νά γνωρίσῃ τις καλῶς ποῦ εὐρίσκεται, ὁ φανατισμός.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀρκοῦν πιστεύομεν διὰ νά τολήσουν καί ἀποκαλύψουν τὴν τεραστία διαφορὰ μεταξὺ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ. Οἱ ἀπροκαταλήπτως σκεπτόμενοι δύνανται εὐκόλως νά καταλάβουν ἐὰν οἱ σήμερον ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εἶναι ἄνθρωποι μέ τὰ γνωρίσματα τῶν ἐμπαθῶν φανατισμένων, τυφλωμένοι δηλαδὴ ἀπὸ ἐωσφορικὸν «πουριτανισμόν». Τυφλωμένον πάθος πρὸς ἀφανισμόν παντός ἀντιφρονούντος αὐτοῖς. Οἱ εὐγενεῖς καί Φιλόθεοι ἄγῳνες τῶν Γ.Ο.Χ. παρὰ τὰς τυχόν ἀναφυσόμενας ἐσωτερικὰς αὐτῶν διαφοράς σκέψεως καί ἀντιλήψεως, ἔχουν, ΑΓΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΥΡΟΝ ΑΓΑΠΗΝ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΔΙΔΟΜΕΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ δι' ὅλων τῶν μέσων αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο καί πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρωθέντος γοήτρου ἡμῶν, ἐπιστρέφομε τὴν ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΦΑΝΑΤΙΚΩΝ, κατὰ ΠΡΟΣΩΠΩΝ εἰς τοὺς ἐκτοξεύοντας αὐτὴν καί διαδηλοῦμεν ὅτι θά ἐξακολουθήσωμεν μετ' ἀμειώτου ἐνθουσιασμοῦ καί ἱεροῦ ζήλου —ΟΥΧΙ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΥ— νά ἀγωνιζώμεθα ἀδελφωμένοι διὰ τὴν ἀκέραιαν ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὲρ ἐχύθησαν, τώρα καί δύο χιλιάδες ἔτη, κρουνοὶ αἱμάτων, καυστικῶν ἰδρώτων καί ποταμοὶ δακρύων καί συγκλονιστικοὶ ἀναστεναγμοὶ, ἠκούσθησαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσρίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

«Παραστήσατε γάρ, φησί, τὰ σῶματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν».

(Ρωμ. ΙΒ')

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Δυστυχώς ή παράσυναγωγή του 'Αντιχρίστου Πάπα έμμένει εις τας αίρετικάς της δοξασίας.

Παραμένει πάντα άμετανόητος. 'Αλλάσσει μόνον προσωπεϊον και τρόπον προκειμένου νά έπικρατήσει επί της γης.

'Εξακολουθεί νά πιστεύη ότι ό ποντήφιξ της Ρώμης είναι εκκλησιαστικός και κοσμικός 'Αρχων ταυτοχρόνως, αντιτρατευόμενος εις τας θεμελιώδεις διδασκαλίας του Κυρίου ήμών 'Ιησού Χριστού, των αγίων 'Αποστόλων και των Θεοφόρων Πατέρων.

Ούτω παρά την αντίθετον γνώμην της Θεολογικής Σχολής και της κρατούσης 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος απέστειλεν τόν παπικόν Νούτιον και ήδη έδωσε τά διαπιστευτήρια εις τόν Πρόεδρον της Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλήν, όστις ενεκαίνισεν την προεδρίαν μέ μίαν παράνομον άντεθνικήν και άντεκκλησιαστικήν χειρονομίαν.

'Εάν υπήρχεν ίχνος ειλικρινείας εις τούς παπικούς ούδέποτε νά έδέχοντο την άποστολήν παπικού νουτίου εις την 'Ελλάδα, αντιδρούσης της Κρατικής 'Εκκλησίας έν όψει διαλόγου μετ' αυτής.

Ο Πάπας πιστεύει μόνον εις την ύποταγήν της 'Ορθοδοξίας και υπό αυτόν τόν όρον μόνον διεξάγει διάλογον. 'Εμμένει εις τόν παποκαϊσαρισμόν. Διαθέτει κοσμικήν έπιρροήν εις σημείον ώστε νά άγνοήται και ή Κρατική 'Εκκλησία και τό άνώτατον πνευματικόν παρά της Κυβερνήσεως της 'Ελλάδος.

Ο Πάπας κατεφρόνησεν και την κρατούσα 'Εκκλησία της 'Ελλάδος και την Θεολογικήν Σχολήν 'Αθηνών και εις τό θέμα της Ουνίας διορίσας νέον 'Αρχιεπίσκοπον διά 3000 ουνίτας των 'Αθηνών την στιγμήν όπου έχει παπικόν 'Αρχιεπίσκοπον.

Διά ταύτα ή 'Εκκλησία των Γνησίων 'Ορθόδοξων Χριστιανών άντιτίθεται εις την παρουσίαν του παπικού τέρατος εις 'Αθήνας και έπισημαίνει τόν κίνδυνον εις τό 'Ελληνικόν 'Εθνος.

Ασφαλώς ή φωνή αύτη της διωκομένης 'Εκκλησίας νά μή ληφθή υπόψιν υπό των Κυβερνώντων τας τύχας του 'Εθνους, ως άσθενής, κατ' αυτούς.

Σύντομα θά τρυγήσουν τούς καρπούς της άποστασίας ταύτης και της άναγνωρίσεως θρησκευτικού και πολιτικού άρχοντος ταυτοχρόνως του λυμεώνος της Δύσεως. Η 'Ελληνικότατη Κύπρος μας σύναψεν διπλωματικές σχέσεις μέ τό Βατικανόν πριν των όρδών του 'Απίλα και έτρύγησεν τούς καρπούς. Εύχόμεθα νά μή τρυγήση και ή 'Ελλάς τούς ίδίους καρπούς. Η δέ

πεφισιασμένη όφρυσ των κυβερνώντων, ή όποία άγνοεί την θρησκευτικήν συνείδησιν του λαού, εύχόμεθα όπως κατανοήση τό συμφέρον της 'Ορθοδόξου 'Ελλάδος και έπανεξετάσει τό θέμα ούχι όρθολογιστικώς, αλλά θρησκευτικώς και 'Εθνικώς.

Όλοι μας πρέπει νά συνεχίσωμεν τόν άγώνα διά την κατάργησιν των άνοσιών και άντεθνικών διπλωματικών σχέσεων 'Ελλάδος και Βατικανού.

Τό Βατικανόν είναι ό ύπουλότερος και ό καταχθόνιος έχθρός της 'Ελλάδος και της 'Ορθοδοξίας.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΠΟΙΗΜΑ ΚΟΣΜΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΩΔΗ Γ'

«Τήν έξ ύψους δύναμιν τοίς μαθηταίς. Χριστέ, έως αν ενδύσησθε έφης, καθίσατε έν 'Ιερουσαλήμ. Εγώ δέ ως έμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό έμόν τε και Πατρός άποστελώ, ένψ στερεωθήσεσθε».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Χριστέ, είπες στους μαθητάς σου, καθίσατε στην 'Ιερουσαλήμ έως ότου ντυθήτε την δύναμιν έξ ύψους. Εγώ δέ θα άποστείλω άλλον Παράκλητον, όπως έμέ έχετε, τό Πνεύμα τό Ιδικόν μου και του Πατρός μου, διά του όποιου θα στερεωθήτε στην προς έμέ πίστιν, (υπομένοντες δηλ. κάθε πειρασμόν και θλίψιν, πού θα σας παρουσιασθούν στο έργον σας).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ιδιοκτησία

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεία: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — 'Αθήναι
Τηλέφ.: 3628.280

Εκδότης Αύξέντιος Πάστρας

Κάνιγγος 32 — 'Αθήναι

Διευθυντής Συντάξεως

Επίσκοπος 'Αχαρνών και Νέας 'Ιωνίας

κ.κ. 'Αθανάσιος, τηλ. 24.69.062

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παύλος Κολοκοτσάς

32.50.563

Ναυάρχου 'Αποστόλη 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Εξωτερικού:	'Εξάμηνος δολλάρια	12
"	'Ετησία	20
	Τιμή φύλλου δρχ.	10
'Εσωτερικού:	'Εξάμηνος δραχμάς	120
"	'Ετησία	200